

Arrest

nr. 232 491 van 12 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BOUDRY
Rue Georges Attout 56
5004 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2019.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. BOUDRY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2019 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker en diens echtgenote voorgehouden vrees bij terugkeer. De commissaris-generaal besluit op grond van zijn verschillende vaststellingen, zoals o.a. het feit dat verzoekers houding niet overeenstemt met zijn verklaarde vrees voor vervolging en het gegeven dat zijn verklaringen en die van zijn vrouw onderling tegenstrijdig en niet aannemelijk zijn, dat verzoekers verklaringen (en die van zijn vrouw) in een conflict betrokken te zijn met de vader en familie van zijn echtgenote A.K. ongeloofwaardig zijn.

Wat er ook van zij, zo vervolgt de bestreden beslissing, dient daarenboven opgemerkt te worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoeker sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen. Ze bewijzen louter gegevens die niet betwist worden zoals hun identiteit en nationaliteit, doch zeggen niets over de vervolgingsfeiten waarvoor verzoeker (net als zijn echtgenote) om internationale bescherming verzoekt.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen (ernstige) poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker gaat immers niet in concreto in op de motieven uit de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich daarentegen louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar algemene informatie, waarmee hij de bevindingen van het Commissariaat-generaal echter geenszins ontkracht of weerlegt.

De algemene en weinig of niet ernstige uitleg in het verzoekschrift, die niet in het minst wordt gepreciseerd of onderbouwd, dat "De tegenstellingen van het CGVS houden verband met verkeerde interpretaties tijdens de hoorzittingen", is geenszins van aard de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die afgelegd door zijn echtgenote en de onderlinge incoherenties in verzoekers opeenvolgende verklaringen op te heffen. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. De vastgestelde contradicties en incoherenties zetten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ernstig op de helling.

Verzoeker laat de overige vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het beweerde conflict met zijn schoonvader en schoonfamilie, zoals o.a. met betrekking tot zijn houding die niet overeenstemt met zijn verklaarde vrees, geheel ongemoeid. Hij gaat er niet op in en onderneemt geen ernstige poging om die verschillende en pertinente vaststellingen, op grond waarvan in de bestreden beslissing tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met en vrees voor de familie van zijn echtgenote A.K. wordt besloten, in een ander daglicht te plaatsen. Een ongeloofwaardig vluchtrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Zelfs al zou aan de door verzoeker (en zijn echtgenote) voorgehouden problemen met en vrees voor de familie van verzoekers vrouw geloof kunnen worden gehecht, quod non in casu, dan nog dient samen met het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat uit niets blijkt en verzoeker niet in het minst in concreto aannemelijk maakt dat het hem (en zijn vrouw) hiervoor aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Verzoeker, die in het verzoekschrift louter op algemene wijze opmerkt dat "Het gebrek aan bescherming van de Albanese staat is een bekend feit", ontkent noch betwist dat hij met betrekking tot de beweerde problematiek met zijn schoonfamilie nooit beroep heeft gedaan op de Albanese politie en/of ruimer de Albanese autoriteiten. Hij toont, zoals in de bestreden beslissing op goede grond wordt geconcludeerd, geenszins aan dat hij alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem (en zijn vrouw) hulp en/of bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker naar de bij zijn verzoekschrift gevoegde algemene informatie omtrent de Kanun en de regels voor het huwelijk, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de in de bestreden beslissing gedane concrete vaststellingen die op generlei wijze door verzoeker worden weerlegd of ontkracht, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 december 2019, voert verzoekende partij aan dat haar onterecht geen statuut werd gegeven. Zij wijst erop dat zij geen effectieve bescherming kan krijgen van de Albanese autoriteiten en stelt dat er in Albanië waar zij vandaan komt geen vrije partnerkeuze is. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat haar verzoek opnieuw moet onderzocht worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij evenwel *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Waar verzoekende partij er op algemene wijze op wijst dat zij geen effectieve bescherming kan krijgen van de Albanese autoriteiten, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat, op grond van de verschillende pertinente vaststellingen van het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing die geenszins worden ontkracht of weerlegd, aan de door verzoekende partij en haar echtgenote aangehaalde problemen en vrees geen geloof kan worden gehecht.

Bovendien, zoals eerder in de beschikking van 16 december 2019 werd vastgesteld, *“Zelfs al zou aan de door verzoeker (en zijn echtgenote) voorgehouden problemen met en vrees voor de familie van verzoekers vrouw geloof kunnen worden gehecht, quod non in casu, dan nog dient samen met het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat uit niets blijkt en verzoeker niet in het minst in concreto aannemelijk maakt dat het hem (en zijn vrouw) hiervoor aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Verzoeker, die in het verzoekschrift louter op algemene wijze*

opmerkt dat “Het gebrek aan bescherming van de Albanese staat is een bekend feit”, ontkent noch betwist dat hij met betrekking tot de beweerde problematiek met zijn schoonfamilie nooit beroep heeft gedaan op de Albanese politie en/of ruimer de Albanese autoriteiten. Hij toont, zoals in de bestreden beslissing op goede grond wordt geconcludeerd, geenszins aan dat hij alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem (en zijn vrouw) hulp en/of bescherming te bieden.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar (en haar echtgenote) aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbeert.

De algemene opmerking van verzoekende partij, niet in het minst door enige objectieve informatie ondersteund, dat er in Albanië waar zij vandaan komt geen vrije partnerkeuze is, is geenszins van aard aan het voorgaande afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen. De Raad wijst er nog op dat een algemene verwijzing naar het feit dat er, volgens verzoekende partij, in Albanië waar zij vandaan komt geen vrije partnerkeuze zou zijn, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierin gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat haar verzoek om internationale bescherming opnieuw moet onderzocht worden - zij kan hier evenwel niet in worden gevolgd aangezien hier geen reden toe is - en dat haar onterecht geen beschermingsstatuut werd toegekend, zonder dat zij evenwel (voor het overige) concreet ingaat op de in de beschikking van 16 december 2019 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS